

Blândețea

Blândețea

O însușire nefirească

Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă în diferite locuri la blândețe. Multor oameni le vine greu din fire să fie blânzi sau îngăduitori. Desigur, unul este din fire mai liniștit și mai răbdător, pe când altul se înfurie mai ușor. Dar în fond protestăm cu toții când ni se face o nedreptate sau când nu ne convine ceva. Tocmai acestea nu le face creștinul blând. El nu se apără când este atacat pe nedrept. El nu reacționează agresiv când este tratat josnic. El nu protestează când trebuie să facă ceva ce nu-i place.

Când suntem îndemnați la blândețe, atunci Cuvântul lui Dumnezeu nu se referă la o înclinație omenească, ci la o stare de inimă determinată de Duhul Sfânt. În Galateni 5.22 ne este descrisă roada Duhului. O parte din această roadă este blândețea. Numai Duhul Sfânt o poate produce în noi. El acționează asupra duhului nostru, așa încât suntem în stare să fim blânzi. De aceea în 1 Timotei 6.11 suntem îndemnați: „Dar tu, om al lui Dumnezeu... urmărește... blândețea duhului” (aici nu este vorba de Duhul Sfânt, ci de duhul omenesc care trebuie să fie influențat de blândețe).

Să arătăm blândețe față de toți oamenii

În Tit 3.2 suntem îndemnați să arătăm „toată blândețea față de toți oamenii”. Blândețea se referă la comportamentul nostru față de frații noștri și față de semenii noștri necredincioși.

Pavel avea motiv să critice comportamentul corintenilor, pentru că la ei multe lăsau de dorit. Dar în ce duh a vrut Pavel să facă acest lucru? El le-a pus întrebarea: „Ce vreți? Să vin la voi cu o nuia, sau cu dragoste și cu duh de blândețe?” (1 Corinteni 4.21). Un duh al blândeții nu exclude cuvintele clare; totuși, comportamentul nostru unul față de altul trebuie să fie influențat nu de duritate, ci în toate de dragoste și de blândețe.

În Galateni 6.1, Pavel vorbește despre unii care au căzut într-o greșală. Așa ceva se întâmplă, din nefericire, deseori. Ce trebuie să facem atunci? Să le facem observații? Pavel scrie: „Voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca acesta cu duhul blândeții”. Imediat după aceea urmează îndemnul: „Purtați-vă poverile unii altora”. Putem duce poverile altuia numai în duhul blândeții. Un pas mai departe merge în 2 Timotei 2.25. Acolo e vorba de împotriviitori care trebuie muștrați aspru. Dar cum trebuie făcut acest lucru? Pavel scrie: „corectându-i cu blândețe pe cei care se împotrivesc”. Dacă am fi caracterizați mai mult de această blândețe în relațiile noastre unii față de alții, cât de ușor s-ar rezolva unele probleme!

Dar nu numai în comportamentul față de frați trebuie să fim blânzi. Și în relațiile cu oamenii acestei lumi ne putem lăsa călăuziți de blândețe. Despre aceasta vorbește Petru: „Fiți întotdeauna gata pentru a da răspuns oricui vă cere socoteală cu privire la speranța care este în voi, dar cu blândețe și cu teamă” (1 Petru 3.15). Relația în care se află acest verset este de reținut. Petru vorbește în acest capitol despre suferințele pe care trebuie să le suportăm din cauza dreptății. El spune: „Dar chiar dacă ați suferi pentru dreptate, ferece de voi” (versetul 14). „Pentru că, dacă aceasta este voia lui Dumnezeu, mai bine să suferiți făcând binele, decât făcând răul” (versetul 17). Când suntem atacați de lume, pentru că vrem să trăim pentru dreptate, putem respinge un astfel de atac numai în duhul blândeții. Dacă însă protestăm, atunci satan câștigă victoria.

Hristos, exemplul nostru

De la cine putem învăța mai bine blândețea decât de la Domnul nostru? Și în acest sens, El este exemplul nostru desăvârșit. Numai când suntem în părtășie continuă cu El, putem arăta un duh al blândeții. Doar privind la El suntem și noi capabili să ne comportăm așa cum s-a comportat El când a fost pe pământ. El însuși spune: „Învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima”. Pentru noi este important să-L privim pe El așa cum a fost aici ca Om, cum a reacționat, cum S-a comportat. Atunci, chipul Lui se va putea vedea în noi și caracterul Său va fi găsit la noi. Pavel nu scrie degeaba: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus”. Dacă gândirea Sa este în noi, atunci ne asemănăm Învățătorului nostru, atunci gândim, acționăm și reacționăm ca El; atunci suntem blânzi așa cum a fost El.

Este o mare îmbărbătare pentru noi că putem învăța blândețea de la Însuși Domnul Isus. El ne-a demonstrat printr-o viață exemplară ce este blândețea și cum se exteriorizează ea. Putem călca pe urmele Lui. El nu S-a apărut când a fost atacat pe nedrept sau când a fost jignit. Chiar dacă oamenii s-au comportat josnic și brutal cu El, nu a devenit agresiv, ci a rămas liniștit și blând. Chiar și în noaptea în care a fost vândut și răutata oamenii față de El și-a atins apogeul, nu și-a schimbat comportamentul. Mai degrabă citim: „Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura”. Aceasta a fost blândețea desăvârșită a Omului Isus Hristos, a marelui nostru exemplu.

Viața Domnului nostru arată clar că blândețea nu înseamnă a tăcea când e vorba de onoarea lui Dumnezeu. Când e vorba de noi, adică atunci când suntem noi atacați, blândețea se arată prin faptul că tăcem. Dar când e vorba de onoarea lui Dumnezeu, tăcerea este greșită. Cum s-a comportat Domnul Isus? În Ioan 2.13-18 și Matei 21.12, 13 îl vedem în templu intervenind prin cuvinte puternice pentru onoarea lui Dumnezeu. În Marcu 3.5 avea tot motivul să privească mândros spre farisei (chiar dacă în același timp era mâhnit de îndărătnicia inimilor lor). Există situații în viața noastră, în care este adecvată mânia sfântă.

„Ferece de cei blânzi”

Blândețea nu este numai o însușire foarte prețioasă pentru Dumnezeu, ci ea se află în legătură cu promisiuni minunate. În predica Sa remarcabilă de pe munte, Domnul Isus a spus: [„Ferece de cei blânzi, pentru că ei vor moșteni pământul” (Matei 5.5). Aici e vorba de

promisiunea împărăției viitoare de o mie de ani. Chiar dacă împărăția viitoare nu este cea mai mare binecuvântare creștină, putem să ne bucurăm de clipa când suferințele acestui timp vor avea un sfârșit și Domnul Isus va domni în mod public.

Dacă privim în Vechiul Testament, vom vedea alte binecuvântări în legătură cu blândețea, pe care le putem aplica și la noi. Creștinul blând este un creștin fericit. Dumnezeu îi dăruiește bucurie: „Cei blânzi își vor înmulți bucuria în Domnul” (Isaia 29.19). Creștinul blând poate afla salvarea zilnică a Domnului din împrejurări vitrege: „Domnul... îi împodobește pe cei smeriți cu mântuire” (Psalm 149.4). Creștinul blând simte mâna întăritoare a lui Dumnezeu în viața sa: „Domnul îi susține pe cei smeriți” (Psalm 147.6). Creștinul blând poate recunoaște calea lui Dumnezeu în viața sa: „El îi face pe cei smeriți să umble în dreptate și îi învață pe cei smeriți calea Sa” (Psalm 25.9). Creștinul blând găsește deplină satisfacție în Dumnezeu: „Cei blânzi vor mânca și se vor sătura” (Psalm 22.26).

Cu siguranță, conform spiritului vremii acestei lumi nu este normal să fii blând, dar pentru un copil al lui Dumnezeu se merită. Probabil, aceste rânduri vor contribui ca mai mult să mergem calea noastră spre cinstea și proslăvirea Sa în „blândețea și îngăduința lui Hristos”.

clickbible.org